

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל (עציר)
ואח'

בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל – באמצעות עו"ד אסף דסקל
ועו"ד קרן דסקין, יחדות תביעות לה"ב

המאשימה

נגד

1. פאיד אלהווייל (עציר)

2. כראם אלעמור (עציר)

שניהם באמצעות ב"כ עו"ד נאשף דרוויש

3. זוהאר אבו אל טייף (עציר)

באמצעות ב"כ עו"ד טרבליסי

הנאשמים

גזר דין

רקע ותמצית כתב האישום

1. הנאשמים הורשעו, על יסוד הודאתם ובמסגרת הסדר טיעון חלקי שכלל, בין היתר, את תיקון כתב האישום, בביצוע עבירות הבאות:

נאשם 1: 9 עבירות של גניבת רכב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ב + 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק; ניסיון לגניבת רכב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ב + 29 (א) + 25 לחוק; פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ו' סיפא + 29 (א) לחוק; חבלה במזיד ברכב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ה' + 29 (א) לחוק; גניבה מרכב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ד (א) + 29 (א) לחוק; החזקת כלי פריצה לרכב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ז' + 29 (א) לחוק.

נאשם 2: 8 עבירות של גניבת רכב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ב + 29(א) לחוק; גניבת רכב, עבירה לפי סעיף 413 ב לחוק; קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק; ניסיון

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל(עציר)
ואח'

לגניבת רכב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ב + 29 (א) + 25 לחוק; פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ו' סיפא + 29 (א) לחוק; חבלה במזיד ברכב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ה' + 29 (א) לחוק; גניבה מרכב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ד (א) + 29 (א) לחוק; החזקת כלי פריצה לרכב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ז' + 29 (א) לחוק; הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק; 9 עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 (א) לחוק. בהמשך צירף נאשם 2 את ת"פ 17-03-39475 והורשע, על יסוד הודאתו, בעבירה של סיוע לגניבת רכב, לפי סעיף 413 ב + 31 לחוק.

נאשם 3: 11 עבירות של גניבת רכב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ב + 29 (א) לחוק; קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק; ניסיון לגניבת רכב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ב + 29 (א) לחוק; פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ו' סיפא + 29 (א) לחוק; חבלה במזיד ברכב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ה' + 29 (א) לחוק; גניבה מרכב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ד (א) + 29 (א) לחוק; החזקת כלי פריצה לרכב בצוותא, עבירה לפי סעיף 413 ז' + 29 (א) לחוק.

2. כתב האישום המתוקן מונה 12 פרטי אישום, ומפאת אורכו יתוארו בו, בתמצית, חלקיו העיקריים בלבד:

א. על פי פרט האישום הראשון, קשרו הנאשמים קשר לגנוב כלי רכב משטחי מדינת ישראל, ולהעבירם לשטחי הרשות הפלסטינית (להלן: הרשות). במסגרת הקשר ולשם קידומו, הצטיידו הנאשמים בשני כלי רכב שישמשו ככלי רכב "מובילים", אחד מהם רכב מסוג פורד, ל.ר. 76-978-24 (להלן: רכב המוביל השני), הרשום על שם אחיו של נאשם 3, כל זאת לשם העברת כלי הרכב הגנובים לשטחי הרשות דרך מחסום מיתר. נאשם 1 שכר את אחד מכלי הרכב (שכונה בכתב האישום: רכב המוביל הראשון). נוסף על כך הצטיידו הנאשמים בכלי פריצה לרכב. במסגרת הקשר חילקו ביניהם הנאשמים תפקידים, באופן שחוליה אחת הייתה מגיעה לזירת הגניבה, מזהה את הרכב אותו יש לגנוב, אחד או שניים מחברי החוליה היו פורצים לרכב ומניעים אותו, בעוד שהנותר או הנותרים היו משמשים כתצפיתנים. לאחר

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל(עציר)
ואח'

הנעת הרכב, נעה החוליה דרומה לאזור מחסום 60, כאשר אחד הנאשמים היה נוהג ברכב הגנוב, נאשם אחר נהג ברכב המוביל הראשון, ואילו נאשם שלישי נהג ברכב המוביל השני.

בדרך זו גנבו הנאשמים מספר כלי רכב:
בתאריך 15.11.2017 גנבו הנאשמים בצוותא חדא מהכניסה לבסיס אליקים רכב טויוטה (ל.ר 81-831-58), השייך לטאטור מוחמד.

במעשיו אלו, וכן במעשיו ביתר האישומים, כפי שיפורט בהמשך, הפר נאשם 2 את תנאי השחרור שנקבעו לו, בכך ששהה מחוץ לכתובת מעצר הבית כשהוא ללא מפקח.

ב. על פי פרט האישום השני, בתאריך 17.11.2017 גנבו נאשמים 2 ו-3 בצוותא חדא מתחנת דלק הסמוכה ללטרון רכב מסוג מיצובישי (ל.ר 35-642-35), השייך למוחמד סלמן.

ג. על פי פרט האישום השלישי, בתאריך 19.11.2017 גנבו הנאשמים בצוותא חדא מהכניסה לבסיס "ג'וליס", הסמוך ליישוב משואות יצחק, רכב מסוג טויוטה (ל.ר 38-784-74), השייך לאיתן רבה.

ד. על פי פרט האישום הרביעי, בתאריך 24.11.2017 גנבו נאשמים 1 ו-3 בצוותא חדא מחניון יד לשריון בלטרון, רכב מסוג ג'יפ פג'רו (ל.ר 77-347-17), השייך לשירה זמיר.

ה. על פי פרט האישום החמישי, בתאריך 27.11.2017 גנבו הנאשמים בצוותא חדא מחניון תחנת הרכבת "סגולה" בפתח תקווה, רכב מסוג איסו (ל.ר 66-557-36), השייך לג'ייקי שניאורסון.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל(עציר)
ואח'

1. על פי פרט האישום הששי, בתאריך 28.11.2017 גנבו הנאשמים בצוותא חדא מהכניסה לבסיס צבאי ליד באר טוביה, רכב מסוג ג'יפ פאג'רו (ל.ר 96-748-17), השייך לנאוה עבדו.
2. על פי פרט האישום השביעי, בתאריך 30.11.2017 גנבו הנאשמים בצוותא חדא מהכניסה לסופר ברחובות, רכב מסוג איסוזו (ל.ר 94-845-75), השייך למוריס מסעוד חמו.
3. על פי פרט האישום השמיני, בתאריך 3.12.2017 גנבו הנאשמים בצוותא חדא מחניון ברחוב צבעוני בראשון לציון, רכב מסוג איסוזו (ל.ר 53-324-35), השייך לניסים אבו שוע.
4. על פי פרט האישום התשיעי, בתאריך 5.12.2017 גנבו נאשמים 1 ו-3 בצוותא חדא מחניון בסיס צבאי ליד בית גוברין, רכב מסוג טויוטה קורולה (ל.ר 83-756-71), השייך לאבי טרוזמן.
5. על פי פרט האישום העשירי, בתאריך 9.12.2017 גנבו הנאשמים 1 ו-3 בצוותא חדא מחניון בכניסה לשוב בנימין, רכב מסוג טויוטה (ל.ר 90-266-56), השייך לחברת "אדמתי עבודות הנדסיות".
6. על פי פרט האישום האחד-עשר, בתאריך 10.12.2017 גנבו הנאשמים בצוותא חדא מחניון תחנת הרכבת באשדוד, רכב מסוג טויוטה קורולה (ל.ר 30-971-74), השייך למלכה רפאל. בהמשך היום הגיעו הנאשמים לחניון בסיס צאלים, נאשם 2 המתין ברכב המוביל הראשון, בעוד נאשמים 1 ו-3 פרצו לרכב טויוטה (ל.ר 90-382-56) השייך ללוסיו גולדברג. נאשם 1 פתח את דלתות הרכב ואת מכסה המנוע ושני הנאשמים חיבלו ברכב וגרמו נזק לנועל הדלת הימנית, נעקרו חלקי פלסטיק,

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל(עציר)
ואח'

מערכת המולטימדיה הושחתה ולתוך הסוויטש הוכנס מפתח שאינו תואם. משלא הצליחו להתניע את הרכב, עזבו את המקום, לא לפני שגנבו מצלמה שהייתה ברכב.

יב. על פי פרט האישום השניים-עשר, בתאריך 12.12.2017 גנבו נאשמים 2 ו-3 בצוותא חדא מחניון בריכת השחייה ביישוב ערוגות, רכב מסוג שברולט סוואנה (ל.ר 74-122-17), השייך לפסי לנקרי. משהבחינה בעלת הרכב בנאשמים 2 ו-3, התקשרה למשטרה וניסתה לחסום את נתיב הנסיעה של רכב השברולט הגנוב. בתגובה עלה הנהג על אי תנועה והחל בנסיעה מהירה לכיוון צפון.

בהמשך, בתאריך 13.12.17 גנבו הנאשמים בצוותא חדא מחניון תחנת רכבת בפתח תקווה, רכב מסוג ג'יפ פאג'רו (ל.ר 59-693-23), השייך לפבלו דריו. נאשם 2 נהג ברכב הגנוב בעוד נאשם 1 נהג ברכב המוביל ונאשם 3 ישב מאחוריו. משהבחין נאשם 2 בחסימה משטרתית, ירד לשול הכביש, תוך שהתעלם מניידות המשטרה אשר הפעילו אורות כחולים ומהשוטרים שכרזו לו לעצור. בהמשך פרץ נאשם 2 את מחסום המשטרה, ניקב את גלגלי הפג'רו הגנוב וירד לשטח עפר. בשני כלי הרכב נמצאו מכשירי פריצה לרכב.

3. על פי החלק המתייחס לנאשם 2 בכתב האישום המתוקן בת"פ (ב"ש) 39475-03-17, בו הורשע נאשם 2, בתאריך 8.3.2017 התבקשו נאשם 2 ואדם נוסף על ידי אחרים להעביר רכב מסוג טויוטה קורולה (ל.ר 79-054-50) השייכת לרבקה עמר, לשטחי הרשות. הנאשם, ביחד עם האדם הנוסף, נהגו ברכב למחסום יהודה, נכנסו עם הרכב לשטחי הרשות והשאירו שם את הרכב.

4. בהתאם להסדר הטיעון החלקי, הופנה נאשם 2 לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר לעונש. לאחר שעיינתי ברישום הפלילי של נאשמים 1 ו-3, מצאתי שלא להיעתר לבקשת באי כוחם לעריכת תסקיר גם בעניינם.

5. בין הצדדים הושגה הסכמה לפיה המאשימה תעתור להטיל על נאשם 1 עונש ראוי של 48 חודשי מאסר, הכולל הפעלת מאסר מותנה, ועל נאשם 3 עונש ראוי של 5.5 שנות מאסר, הכולל

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל(עציר)
ואח'

הפעלת מאסר מותנה. נוסף על כך סוכם שיוטל על נאשמים 1 ו-3 מאסר על תנאי, קנס, וכן שהמאשימה תבקש להטיל על נאשמים 1 ו-3 פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה. לגבי כלל הנאשמים סוכם שיוטל עליהם לפצות את המתלוננים בכתב האישום המקורי, לרבות את המתלוננים שנמחקו במסגרת תיקון כתב האישום, בסך כולל של 3,000 ₪ לכל מתלונן.

בנוגע לנאשם 2 לא הוצגה הסכמה עונשית, למעט, כאמור, רכיב הפיצוי.

תמצית ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

6. ב"כ המאשימה, עו"ד אסף דסקל ועו"ד קרן דסקין, הפנו לעברם הפלילי המכביד של נאשמים 1 ו-3 הכולל מגוון רחב של עבירות, ובכלל זה עבירות רכוש בקשר לכלי רכב. לחובת נאשמים 1 ו-3 תלויים ועומדים מאסרים מותנים. בשונה משני הנאשמים 1 ו-3, נאשם 2 נעדר עבר פלילי, אולם לגביו נטעם שהוא ביצע את העבירות תוך הפרת תנאי מעצר הבית ובשעה שהוא ממתין לגזר דין, כאשר תסקיר שירות המבחן שהתקבל בעניינו אינו נושא אופי חיובי.

ב"כ המאשימה הפנו לערכים החברתיים בהם פגעו הנאשמים, וכן לנסיבות ביצוע העבירה, ובכלל זה התארגנות הנאשמים לבצע את גניבות כלי הרכב, התכנון שקדם למעשיהם, ההצטיידות בכלי רכב ובכלי פריצה, העובדה שהנאשמים פרצו בעצמם לכלי הרכב והעבירו אותם בסופו של יום לשטחי הרשות הפלסטינית. נטען שהנאשמים פעלו בתעוזה רבה וביצעו מספר רב של גניבות בתוך פרק זמן קצר יחסית של כחודש ימים, מתוך כוונה להשיג רווח כלכלי, ותוך התעלמות מפגיעתם בציבור. עוד נטען שמעשי הנאשמים מצביעים על זלזול בחוק ופוגעים פגיעה אנושה בקיום אורח חיים תקין במדינה. על מנת להילחם בתופעה עבריינית זו, עמדה המאשימה על כך שיש להשית על העבריינים עונשי מאסר מרתיעים, והגישה פסיקה התומכת בעמדתה זו.

לדברי המאשימה, יש לראות בכל אירוע כאירוע עברייני נפרד. עם זאת, עתרה המאשימה לקבוע עונש כולל אחד, שיביא לידי ביטוי את מספר האירועים העברייניים. המאשימה הייתה ערה לכך שהרף העליון לו עתרה חורג למעשה ממתחם הענישה הראוי בנסיבות העניין, ונימקה זאת בקשיים הראייתיים הקיימים בתיקי החקירה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל(עציר)
ואח'

נוכח מכלול הנסיבות המחמירות הן מבחינת המעשים והן מבחינת העושים, עתרה המאשימה לגזור על נאשמים 1 ו-3 את עונשי המאסר המקסימליים להם היא יכולה לעתור במסגרת ההסדר. בקשר לנאשם 2 עתרה המאשימה להשתתף עונש של 40 חודשי מאסר בפועל, אליו יתווסף עונש מאסר של 6 חודשים, מאסר על תנאי וקנס בגובה של 8,000 ₪, עליהם הוסכם במסגרת הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים במסגרת ת"פ 17-03-39475, טרם שצורף להליך הנוכחי. עוד ביקשה המאשימה לחלט את רכב הפורד ששימש את הנאשמים לצורך ביצוע העבירות.

7. ב"כ נאשמים 1 ו-2 לא חלק על פגיעת הנאשמים בערכים המוגנים עליהם באה העבירה להגן, ומיקד טיעונו באופן קביעת מתחמי הענישה. לדידו, יש לקבוע מתחם ענישה הנע בין מאסר בעבודות שירות ועד 12-15 חודשי מאסר לעבירה אחת של גניבת רכב, ומתחם של 20-54 חודשי מאסר באירוע הכולל ריבוי מעשים.

לגבי נאשם 2 הבהיר שבתיק שצורף הורשע הנאשם, בסופו של יום, בעבירה של סיוע לגניבת רכב בלבד, כאשר העונש עליו הוסכם עם המאשימה במקור כלל 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, כאשר על שותפו של הנאשם באותו כתב אישום נגזר עונש של 6 חודשי מאסר בפועל. לדבריו לא אמור להיות הבדל משמעותי בענישה של גניבת 7-8 כלי רכב לבין גניבה של 10-12 כלי רכב. על כך הוסיף, שבמקרה הנוכחי, יש לקבוע כי מדובר בתכנית עבריינית אחת, גם אם היא בוצע בטווח של חודשיים.

בכל הנוגע לנאשם 1 ציין שמדובר באב ל-6 ילדים שעד גיל מסוים חי חיים נורמטיביים ואף היה קצין בצבא ביחידת הגששים, שהתדרדר עקב אירוע טראומטי כאשר חברו נרצח. לדבריו, תחושתו היא שהנאשם נמצא כיום במקום שונה מהמקום בו היה בפעמים הקודמות, בהן נגזרו עליו עונשי מאסר, ושיער שהדבר נובע מכך שילדיו מתבגרים. בשל כל אלו ביקש לגזור על הנאשם עונש של כ-30 חודשי מאסר.

בכל הנוגע לנאשם 2 ציין שעניינו שונה מעניינם של שני הנאשמים האחרים, זאת בשלם לב לגילו הצעיר, העדר עבר פלילי, וכפועל יוצא מכך עונש המאסר הראשון אותו הוא עתיד לרצות. בנוגע לתסקיר שירות המבחן ציין שניתן למצוא בו נקודות אור המצביעות על סיכויי שיקום המצדיקים

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל (עציר)
ואח'

חריגה ממתחם העונש ההולם עד כדי הסתפקות בעונש מאסר שיחפוף את תקופת מעצרו, או לכל היותר עונש של עד 18 חודשי מאסר.

ב"כ הנאשמים ביקש להימנע מהטלת עונש פסילה בפועל, וביקש להתחשב בעובדה שמשמעות הטלת עונש מסוג זה על מי שאינו מתגורר במקום עם תחבורה ציבורית שונה מהטלת עונש על אדם הנגיש לתחבורה ציבורית.

8. ב"כ נאשם 3 הגיש, לבקשתו, את טיעונו לעונש בכתב. בפתח דבריו הצטרף לעמדת יתר הנאשמים וביקש להכיר במעשיו של הנאשם כאירוע עברייני אחד, ובהתאם לקבוע מתחם עונשי ועונש הולם אחד, כאשר הטעם לכך הוא סמיכות הזמנים בין המעשים, היותם פרי תכנית עבריינית אחת, והקשר ההדוק ביניהם, הכולל תכנון משותף. לדבריו, מאחר שהמאשימה עתרה לעונש ראוי של 48 חודשי מאסר לנאשם 1 שהורשע בביצוע 11 עבירות של גניבת רכב, יש לקבוע לנאשם 3 מתחם עונשי שינוע בין 20 ל-48 חודשי מאסר. לדבריו, על נאשם 3 יש לגזור עונש זהה לזה שיוטל על נאשם 1, ולהתחשב, בין היתר, בהודאתו, החיסכון בזמן השיפוט, הבעת החרטה, הנכונות לפצות את כל הנפגעים, כך שיוטל עליו עונש ברף האמצעי של המתחם ובסך הכול 36 חודשים.

9. נאשם 1 ניצל את זכות המילה האחרונה ואמר: "אני מצטער על מה שעשיתי ומקווה שישתיים בטוב". נאשם 2 הביע אף הוא צער על מעשיו, הבהיר שהוא מקבל אחריות על מעשיו, הבטיח שלא לחזור עליהם והביע את רצונו להשתקם. נאשם 3 ביקש סליחה מבית המשפט.

קביעת מתחם העונש ההולם

10. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נעשית בהתאם לעיקרון המנחה בענישה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם הענישה ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל(עציר)
ואח'

11. בפתח הדברים, יש לקבוע האם מעשי הנאשמים מהווים אירוע אחד, או שמא מספר אירועים נפרדים, בהתאם להוראות סעיף 40 לחוק. במידה שמדובר במספר אירועים, יש לקבוע האם יש לגזור עונש נפרד לכל אחד מהם, או עונש כולל [ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.2013)].

יש לציין שבעניינו, אין למעשה מחלוקת בין הצדדים על כך שבנסיבות העניין יש להטיל על הנאשמים עונש אחד כולל על כלל מעשיהם. ואולם, בעוד שהמאשימה ביקשה לראות בכל אירוע גניבה כאירוע נפרד, ביקשו ב"כ הנאשמים לראות בהם משום אירוע עברייני אחד.

12. המבחן שנקבע בפסיקה לזיהוי מספר האירועים הוא מבחן "הקשר ההדוק" [ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) (להלן: עניין ג'אבר); ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (3.9.2015); ע"פ 5668/13 מרחי נ' מדינת ישראל (17.3.2016)]. יישומו של מבחן זה מוביל למסקנה שיש לראות במעשי הנאשמים כ"מעשה אחד". מעשי הנאשמים בוצעו במסגרת תכנית עבריינית אחת, לה היו שותפים שלושתם. בהמשך הוציאו הנאשמים בצוותא את תכניתם מן הכוח אל הפועל, תוך שחילקו ביניהם את התפקידים. הגניבות בוצעו בתוך פרק זמן מצומצם יחסית של כחודש ימים, בסמיכות זמנים ביניהן, לעתים בפער של יום אחד בלבד בין גניבה לגניבה, ובשיטת פעולה דומה.

13. במאמר מוסגר אציין שבנסיבות המקרה הנדון אין לפער בעמדת הצדדים משמעות רבה ואין בו כדי לסייע לנאשמים. הטעם לכך הוא שלמרות קביעתי שאכן מדובר באירוע עברייני אחד, הרי שלצורך קביעת מתחם העונש ההולם את "האירוע העברייני", יש להתחשב במספר הגניבות וליתר הנסיבות המחמירות המפורטות בכתב האישום. כפי שנפסק לא אחת, "לעתים, העובדה שהאירוע כולל כמה מעשים יכולה לשוות לו מידה נוספת של חומרה" [עניין ג'אבר, פסקה 10 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז; ע"פ 2454/18 עזרא שיינברג נ' מדינת ישראל (2.12.2018) פסקה 20 לפסק דינו של השופט ע. פוגלמן (להלן: עניין שיינברג)]. נוסף על כך, כאשר מדובר באירוע עברייני הכולל מתלוננים שונים, הרי שבמסגרת קביעת המתחם, יש לתת משקל לכל אחד מהם ולהתחשב בנזק באופן שיביא לידי ביטוי את תרומתה הסגולית של כל גניבת רכב לא רק לפי המבחן הצורני-עובדתי, אלא גם לפי מבחן הערך החברתי המוגן (ראו עניין שיינברג, פסקה 20).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל(עציר)
ואח'

14. הערכים המוגנים בהם פגעו הנאשמים הם זכותו של אדם להגנה על קניינו, והגנה על הסדר הציבורי באופן כללי באופן שיאפשר לכל אדם חיים שלווים ורגועים מבלי שיצטרך לדאוג לרכושו היקר הנותר על הכביש.

בע"פ 11194/05 עטיה אבו סבית נ' מדינת ישראל (15.5.2006) עמד בית המשפט העליון על חומרתן עבירת גניבת כלי הרכב, תוך שקבע שמדובר במכת מדינה:

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה מהשורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק דין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית המשפט לעשות הוא לחזק את ידם של בתי המשפט הדינוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך."

13 שנים נוספות חלפו, דומה שלא הרבה השתנה, ולמרבה הצער השינוי אף אינו נראה באופן. פעם אחר פעם עומדים בתי המשפט על הנזק שנגרם כתוצאה מגניבות כלי הרכב, שביטויין בפגיעה הכלכלית הקשה, הן לנפגע העבירה הספציפי, והן למשק הישראלי ולציבור בכללותו שצריך להתמודד עם פרמיות ביטוח שמחירן הולך ומאמיר לשחקים, ועם דרישות חברות הביטוח להתקנה ושדרוג של אמצעי המיגון, הכרוכות אף הן בהוצאות כספיות לא מבוטלות. על אלו יש להוסיף את עגמת הנפש הרבה הנגרמת לקורבן העבירה עקב השינוי שחל בשגרת יומו לאחר גילוי דבר הגניבה, עת נדרש הוא להתפנות מענייניו לצורך הסדרת נושא הביטוח ולצורך איתור וקניית רכב חדש.

גניבת כלי רכב הינה עבירה קלה לביצוע וקשה לאכיפה, ומספר הגניבות ותדירותן, כפי שמשקפות מעובדות כתב האישום, ממחישים זאת בצורה הטובה ביותר. דומה שלא בכדי יוחד פרק נפרד לעבירות רכוש שעניינן פגיעה בכלי רכב, ובראשן גניבות הרכב, כאשר לצדן נקבע עונש מאסר מירבי של 7 שנים, שהינו עונש הגבוה במידה רבה מעונשי המאסר שנקבעו לצדן של עבירות הגניבה ה"רגילות".

מידת הפגיעה של הנאשמים בערכים המוגנים היא גבוהה, זאת בשים לב לריבוי אירועי הגניבה, והעובדה שכלי הרכב לא הוחזרו לבעליהם.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל(עציר)
ואח'

15. **בחינת נסיבות ביצוע העבירות** מעלה שמעשיהם של הנאשמים היו מתוכננים מראש. ריבוי הגניבות בתוך פרק זמן קצר מעיד על כוונתם של הנאשמים להרוויח כסף קל בתוך פרק זמן קצר. הנאשמים הצטיידו לצורך הגשמת תכניתם בשני כלי רכב אחרים וכן בכלי פריצה, חילקו ביניהם תפקידים, והגיעו למקום ביחד. נסיבות אלו מהוות שיקול לחומרא, והן משפיעות על מתחם העונש ההולם באופן המבדיל אותו ממתחם העונש שנקבע לגבי גניבת כלי רכב אחת [ראו והשוו: עפ"ג (ת"א) 42501-03-17 מדינת ישראל נ' עיסא נתשה (30.6.2014)].

נאשם 2 ביצע את המיוחס לו שעה שהוא מפר פעם אחר פעם את תנאי מעצר הבית שנקבעו לו, ובשעה שהוא ממתיך לגזר הדין בתיק אותו צירף בסופו של יום להליך הנוכחי. נאשם 2 נהג בפראות מהמקום תוך שסיכן בנהיגתו הפרועה את כלל המשתמשים בדרך.

16. **בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מצביעה על מגמה של החמרה בענישה על עבירות שעניינן גניבת כלי רכב**, בפרט כאשר אין מדובר במעידה חד פעמית אלא בריבוי מקרים, והעמדתם על מספר שנות מאסר [ראו למשל: ע"פ 7163/13 אחמד כסוואני נ' מדינת ישראל (3.8.2014); ע"פ 9184/08 פיראס נואורה נ' מדינת ישראל (27.5.2009); עפ"ג (מרכז-לוד) 1533-02-11 סאלם אבו כף נ' מדינת ישראל (29.4.2012) (להלן: עניין אבו כף); עפ"ג (מרכז-לוד) 24128-03-15 דקר גבאי נ' מדינת ישראל (30.6.2015); עפ"ג (מרכז-לוד) 39070-06-15 מדינת ישראל נ' בדוי חמו ואח' (3.11.2015); עפ"ג (ת"א) 42501-03-14 מדינת ישראל נ' עיסא נתשה (30.6.2014); עפ"ג (י-ם) 55183-01-18 מדינת ישראל נ' באסל ראסל ואח' (27.2.2013); ת"פ (ראשל"צ) 27176-08-17 מדינת ישראל נ' שריף עבדאלגוד ואח' (28.10.2018); ת"פ (פ"ת) 19076-05-14 מדינת ישראל נ' מוצטאפה עמר ואח' (5.5.2015); ת"פ (ראשל"צ) 4025/09 מדינת ישראל נ' עמאד דאוד ואח' (13.4.2010); ת"פ (ת"א) 52152-05-11 מדינת ישראל נ' אלקובי (14.2.2012)].

גם מפסקי הדין שהוגשו מטעם ההגנה עולה שהוטלו על נאשמים שהורשעו בגניבת מספר כלי רכב עונשי מאסר למשך מספר שנים. בת"פ (ראשל"צ) 27676-04-16 מדינת ישראל נ' עאמר ג'יוסי (21.12.2016), הוטל בהסכמה עונש מאסר של 3.5 שנים על נאשם שהורשע בגניבה וסיוע לגניבת 5 כלי רכב "בלבד"; בעפ"ג (י-ם) 56999-12-17 מחמוד אטרש נ' מדינת ישראל (28.6.2018), אושר עונש של 32 חודשי מאסר לנאשם שהורשע בגניבת 5 כלי רכב "בלבד"; יתר פסקי הדין שהוגשו הינם ישנים ולא עדכניים או שאינם רלוונטים לענייננו.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל(עציר)
ואח'

17. לאחר שנתתי דעתי לערכים החברתיים בהם פגעו הנאשמים ולמידת הפגיעה בהם, לנסיבות ביצוע העבירות, ובכלל זה למספר המבצעים (הנאשמים), למספר כלי הרכב שנגנבו על ידם (נאשמים 1 ו-2 היו מעורבים בגניבת תשעה כלי רכב וניסיון לגניבת כלי רכב נוסף, ונאשם 3 היה מעורב בגניבת 11 כלי רכב וניסיון לגניבת כלי רכב נוסף), להתארגנות שקדמה למעשיהם, לשיטת הביצוע שכללה בין היתר שימוש בכלי רכב מובילים, לתדירות הגניבות, לביצוע מרבית הגניבות לאור יום, לעובדה שכלי הרכב הועברו לשטחי הרשות הפלסטינית ולא הושבו לבעליהם, וכן למדיניות הענישה הנוהגת, אני קובע מתחם עונשי כולל לנאשם 1 שינוע בין 4 ל-8 שנות מאסר. נאשם 3 הורשע בגניבת יותר כלי רכב ועל כן המתחם העונשי בעניינו ינוע בין 5 ל-8 שנות מאסר. נאשם 2 גנב את אותו מספר כלי רכב כמו נאשם 1, אולם ביצע את העבירות תוך שהפר מעצר בית ותוך שנהג בפראות. אשר על כן אני קובע מתחם עונשי לנאשם 2 שינוע בין 54 חודשים ל-8 שנות מאסר.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

נאשם 1

18. נאשם 1 כבן 40, ולחובתו לא פחות מ-10 הרשעות קודמות, רובן בעבירות של גניבת כלי רכב ופריצה לרכב, וכן הרשעה אחת בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, בגינה ריצה עונש מאסר בעבודות שירות. לאורך השנים הוטלו על הנאשם עונשי מאסר מקלים יחסית, כאשר העונש המשמעותי ביותר שהוטל עליו היה 20 חודשי מאסר על עבירה אחת של גניבת רכב. באותו גזר דין הוטל על הנאשם עונש מאסר מותנה של 6 חודשים שלא הרתיע אותו מלבצע את העבירות בהן הורשע בתיק זה.

הנאשם נשוי ואב ל-6 ילדים. ב"כ הנאשם טען שמדובר במי ששירת בעבר כקצין בצבא, אולם לא הוגש על כך כל אישור. מכל מקום נתון זה אינו רלוונטי לאור עברו הפלילי המכביד של הנאשם, והעובדה שמזה שנים ארוכות הוא מעורב בביצוע עבירות פליליות חמורות. ב"כ הנאשם זיהה, לדבריו, שהנאשם מבקש לשנות דרכו, ויש לקוות שהנאשם ישכיל לנצל את פרק הזמן אותו הוא עתיד לרצות במאסר לצורך השתלבות בתכנית שיקומית מתאימה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל(עציר)
ואח'

לגבי נאשם 1 הגבילה עצמה המאשימה לעונש מאסר בפועל של 48 הכולל את הפעלת המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו. מדובר למעשה בעונש המצוי בתחתית המתחם, בפרט כאשר עונש המאסר המותנה "נבלע" בתוכו במלואו, באופן שהוא כלל לא בא לידי ביטוי.

נאשם 2

19. נאשם 2 כבן 21, נעדר עבר פלילי. מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו עולה שהנאשם הסביר את מעשיו במצבה הכלכלי הקשה של משפחתו, ורצונו להשיג רווח כלכלי מהיר. על פי התרשמות קצינת המבחן הנאשם מתקשה להתמודד עם מות אביו, כמו גם עם מצבי לחץ ורצון לרצות אחרים. עקב מות האב, חש הנאשם אחריות לספק את צרכי משפחתו הגדולה, כאשר הוא לא היה בשל לכך. הנאשם הביע רצון לנהל אורח חיים תקין ושירות המבחן התרשם שהוא בעל משפחה תומכת המתנגדת למעשיו הפליליים. הנאשם הביע רצונו להשתלב בטיפול במהלך שהייתו בכלא.

ב"כ הנאשם ביקש לחרוג ממתחם העונש ההולם עקב סיכויי השיקום של הנאשם. מהתסקיר לא עולה שהנאשם השתלב עד כה בהליך טיפולי, חרף התקופה הארוכה בה הוא נתון במעצר. עם זאת, נוכח העדר עבר פלילי, משפחה תומכת, הבעת רצונו להשתלב בהליך שכזה, והתרשמות שירות המבחן, דומה שאכן קיים סיכוי לשיקומו. לצד זאת אין להתעלם מחומרת מעשיו של הנאשם, גם אם מדובר בהרשעה ראשונה, מהעובדה שהנאשם ביצע את העבירות תוך הפרת תנאים, מכך שהוא טרם השתלב בהליך טיפולי ומהתרשמות שירות המבחן לפיה יש להציב לו גבולות ברורים. לפיכך, גם אם מצאתי שיש מקום לחרוג במקרה זה ממתחם העונש ההולם, הרי שלא ניתן לחרוג ממנו עד כדי הסתפקות בימים בהם ישב הנאשם במעצר עד כה, כבקשת בא כוחו, ודומה שעמדת המאשימה להטיל עליו מאסר בפועל לתקופה של 40 חודשים על מעשיו בתיק העיקרי, מאזנת נכונה את השיקולים לחומרא ולקולא, בפרט כאשר הנאשם עתיד לרצות עוד 6 חודשי מאסר על מעורבותו בתיק שצירף.

נאשם 3

20. נאשם 3 כבן 39, ואף הוא צבר 10 הרשעות קודמות, רובן המכריע בעבירות בקשר לרכב, ובכלל זה גניבה או ניסיון לגניבת 6 כלי רכב בתיקים שונים. הנאשם ריצה 6 תקופות מאסר, הארוכה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל(עציר)
ואח'

שבהן למשך 24 חודשים, וכן עונשי מאסר בעבודות שירות. נגד הנאשם הופעלו מספר פעמים מאסרים מותנים, ואף עתה תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה חב הפעלה. במסגרת אחת ההרשעות נשלל רישיונו של הנאשם לתקופה של 12 חודשים.

בשל תקופות המאסר שריצה עד כה ועברו הפלילי של נאשם 3, שהינו מכביד אף מזה של נאשם 1, כמו גם העובדה שהורשע בשתי עבירות של גניבת כלי רכב יותר מאשר נאשמים 1 ו-2, ומשך המאסר המותנה הארוך התלוי ועומד נגדו, שהינו כפול מזה שהוטל על נאשם 1, ראוי היה להטיל על נאשם 2 עונש מאסר משמעותי. לצד זאת, יש לתת משקל לעמדתה המקלה של המאשימה בקשר לנאשם 1, ולגזור את דינו של נאשם 3, בהתאמה, באופן מתון יותר שלא ייצור פער גדול מדי בין כלל הנאשמים (בשקלול הנתונים של קיומו של עבר פלילי וטיבו, מספר גניבות, נסיבות מחמירות כמו הפרת תנאים, נהיגה מסוכנת ואורך המאסר המותנה).

רכיבי ענישה

מאסר בפועל

21. המאשימה ציינה בטיעוניה שהעונש ההולם שהציגה עבור כל נאשם חורג ממתחמי הענישה המקובלים, וניתוח הפסיקה לעיל מאשר שכך הם פני הדברים. על אף האמור, יש לתת משקל רב לקושי הראייתי שעמד בבסיס עמדתה העונשית המקלה של המאשימה ולסיכויי השיקום התיאורטיים של נאשם 2.

ענישה כספית

22. הנאשמים ביצעו את מעשיהם מתוך בצע כסף ורצון להתעשר במהירות על חשבון הזולת. הנזק שגרמו הנאשמים הינו רב, זאת בשים לב לשוויים של כלי הרכב, שלא הוחזרו לבעליהם, שעל פי הערכה עומד על מאות אלפי שקלים. כפי שניתן ללמוד מתיקים דומים, כאשר מדובר בביצוע שיטתי ומאורגן של גניבות כלי רכב, משקיעה משטרת ישראל משאבים רבים על מנת ללכוד את חברי הכנופיה, לחקור אותם ולהעמידם לדין, ותעיד על כך הרשימה הארוכה של עשרות השוטרים

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל(עציר)
ואח'

המופיעים ברשימת עדי התביעה בכתב האישום, שנטלו חלק בפרשיה הנוכחית. בהצטברות הנסיבות הללו, היה ראוי להטיל על הנאשמים קנס כספי כבד ביותר. מנגד, יש לתת משקל להודאתם של הנאשמים, לעובדה שחסכו זמן שיפוטי יקר ואת העדתם של העדים הרבים, למצבם הכלכלי, ולאורך המאסר אותו הם עתידים לרצות [לדיון במקרה בו הוטל קנס משמעותי חרף הטלת של מאסר בפועל ממושך, ראו עניין אבו כף, פסקה 82].
בשים לב לאמור, מצאתי להסתפק בהטלת קנס מתון יחסית, גם אם אין מדובר בקנס שלנאשמים יהיה קל לשלמו.

עונש הפסילה

23. סעיף 413יב לחוק מורה כדלקמן:

"הורשע אדם בעבירה לפי סימן זה, רשאי בית-המשפט, בנוסף על כל עונש אחר, ובנוסף לסמכותו לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה, לפסול אותו מהחזיק ברשיון נהיגה או ברשיון רכב לתקופה שיקבע. " (ההדגשה אינה במקור – ע.מ.).

במקרה שלפנינו בוצעו עבירות שונות בקשר לרכב, כאשר סעיפי העבירה ממוקמים בסימן ה1 שכותרתו: "עבירות בקשר לרכב". מכאן, שלבית המשפט נתונה הסמכות להורות על פסילת רישיונות הנהיגה של הנאשמים, נוסף לכל עונש שיוטל עליהם. זאת ועוד, מעבר לכך שהנאשמים הורשעו בביצוע עבירת רכוש בקשר לרכב, הרי שהם הסתייעו לצורך ביצוען בכלי רכב. ואם לא די בכך, הרי שעל פי האישום השניים עשו, נהג נאשם 2 בכלי הרכב בצורה מסוכנת, שהיא לבדה מצדיקה שלילת רישיונו לתקופה משמעותית. לנאשמים 1 ו-3 עבר תעבורתי כמפורט לעיל. נוכח כל האמור, מצאתי לקבל את עתירת המאשימה ולהורות על פסילת רישיון הנהיגה של הנאשמים.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל(עציר)
ואח'

סוף דבר

24. אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל

לנאשם 1

48 חודשי מאסר בפועל.

אני מורה על הפעלת מאסר מותנה של 6 חודשים שנגזר על הנאשם במסגרת ת"פ (י-ם) 13-12-47586, שירוצה, לאור עמדת המאשימה, בחופף לעונש המאסר בתיק זה, כך שסך הכול ירצה הנאשם 48 חודשי מאסר, שמניינם החל מיום מעצרו 13.12.2017.

לנאשם 2

46 חודשי מאסר בפועל (המורכבים מעונש של 40 חודשי מאסר במסגרת התיק הנוכחי ו- 6 חודשי מאסר במסגרת ת"פ (ב"ש) 17-03-39475, שמניינם החל מיום מעצרו 13.12.2017.

לנאשם 3

60 חודשי מאסר בפועל.

אני מורה על הפעלת מאסר מותנה של 12 חודשים שנגזר על הנאשם במסגרת ת"פ (רמלה) 15-05-24640, שירוצו בחופף ובמצטבר לעונש שהוטל עליו בתיק זה, כך שסך הכול ירצה הנאשם 62 חודשי מאסר, שמניינם החל מיום מעצרו 13.12.2017.

בנוסף, לכל אחד מהנאשמים בנפרד:

ב. 18 חודשי מאסר, אותם לא ירצה אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על עבירה של גניבת רכב.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל(עציר)
ואח'

ג. 12 חודשי מאסר, אותם לא ירצה אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על כל עבירת רכוש מסוג פשע.

ד. 6 חודשי מאסר, אותם לא ירצה אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על כל עבירת רכוש מסוג עוון.

ה. קנס כספי בסך 20,000 ₪ או 4 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, הראשון שבהם ביום 1.5.2019 והיתרה בכל אחד לכל חודש שלאחריו. לא ישולם תשלום במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיד.

ו. פיצוי בסך 1,000 ₪ שישולם לכל אחד מהמתלוננים (במלים אחרות - ישולם 1,000 ₪ על ידי כל אחד מהנאשמים לכל אחד מהמתלוננים, באופן שכל מתלונן יקבל בסך הכל 3,000 ש"ח). בהתאם להסכמות הצדדים יכללו במניין המפוצים גם המתלוננים שהאישום הנוגע אליהם נמחק במסגרת תיקון כתב האישום. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 1.10.2019 ויועבר למתלוננים על פי פרטים שתמסור המאשימה למזכירות בית המשפט בתוך 14 ימים.

פסילת רישיון נהיגה

ז. מכוח סעיף 413 לחוק, אני פוסל את נאשמים 1 ו-3 מלהחזיק או לקבל לידיהם רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים מיום שחרורם. את נאשם 2 אני פוסל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של 36 חודשים מיום שחרורו. כל אחד מהנאשמים ידאג לכך שרישיון הנהיגה שלו יופקד במזכירות בית המשפט לא יאוחר מיום 1.4.2019.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-01-1862 מדינת ישראל נ' אלהווייל(עציר)
ואח'

ח. פסילה למשך 12 חודשים מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה, והנאשמים לא יישאו בעונש זה אלא אם יעברו בתוך תקופה של שנתיים מיום שחרורם על עבירות בקשר לרכב.

25. ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

26. כפי שנקבע בהחלטה נפרדת, עתירת המאשימה לחילוט רכב הפורד, תידון בנפרד ביום 14.4.2019 שעה 08:30, בנוכחות נאשם 3 והטוענים לזכות. יש לזמן לדיון את נאשם 3 משב"ס.

ניתן היום, י"ב אדר ב' תשע"ט, 19 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.

עמית מיכלס, שופט